

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 10 czerwca 2024 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt IV Ka 342/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Tomyślu

z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt II K 231/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2022 r., sygn. akt: II K 231/22, Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu, uznał oskarżonego P. S. za winnego popełnienia przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (czyny z pkt. III i VIII wyroku), przestępstwa zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt I wyroku), a także przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. (pkt XII wyroku) i za to wymierzył

mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie wyżej wymieniony został częściowo uniewinniony od popełnienia szeregu przestępstw z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt. VII i XI wyroku).

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego P. S. w części tj. w pkt. I, III (co do kary), VIII, IX, XII, XIII, XXIIIa.

Po rozpoznaniu tego zwyczajnego środka odwoławczego Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt IV Ka 342/23, w pkt. I zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie VIII wyeliminował art. 64 § 2 k.k., w pozostałym zaś zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt II), zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu drugiej instancji wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości i zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażącą obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, wyrażającą się w naruszeniu przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., które to naruszenie polegać miało na nierozpoznaniu zarzutów zawartych w pkt. II i III apelacji zgodnie z wymogami nakreślonymi treścią art. 433 § 2 k.p.k.

Jednocześnie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w zakresie objętym kasacją.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną należało oddalić na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie tej części uzasadnienia należy przypomnieć skarżącemu, że kasacja nie może być traktowana jako środek prowadzący do ponowienia zwykłej kontroli instancyjnej. Tymczasem analiza złożonego przez obrońcę skazanego P. S. nadzwyczajnego środka zaskarżenia prowadzi do wniosku, że próbuje on nakłonić Sąd Najwyższy do przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej, w tym

w zakresie podnoszonego w apelacji zarzutu opartego o przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., co nie mogło być zabiegiem skutecznym. Sąd Najwyższy jest sądem badającym prawidłowość stosowania prawa, a nie ustalania faktów. Tymczasem autor kasacji, wrywkowo przywołując w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia fragmenty uzasadnienia wyroku wydanego w analizowanej sprawie przez Sąd odwoławczy, pominął w rzeczywistości szczegółową i rozbudowaną argumentację odnoszącą się do zarzutów podniesionych w apelacji zawartą w pisemnych motywach wyroku sądu *ad quem*. Uważna zaś analiza wywodów kasacji wskazuje, że jej autor pozorując rażące naruszenie prawa procesowego podnosi ponownie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego konsekwencją jest niezasadne, w jego mniemaniu rozstrzygnięcie w przedmiocie odpowiedzialności karnej P. S.

Kontrola zainicjowana wniesioną kasacją, przeprowadzona przez Sąd Najwyższy doprowadziła do jednoznacznego wniosku, że Sąd odwoławczy rzetelnie dokonał sprawdzenia prawidłowości wyroku Sądu pierwszej instancji w niniejszej sprawie, którego konsekwencją było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Powody tego rozstrzygnięcia zostały, w ocenie Sądu Najwyższego, prawidłowo opisane w uzasadnieniu Sądu drugiej instancji. Nawiązując do istotnych w przedmiotowej sprawie dowodów Sąd Okręgowy w Poznaniu wskazał, dlaczego uznał, że Sąd Rejonowy w Nowym Tomyślu przeprowadził postępowanie z uwzględnieniem naczelnych zasad procesowych, w szczególności zaś art. 7 k.p.k., opisując przy tym, dlaczego w ocenie tego Sądu postępowanie dowodowe i poszczególne dowody przeprowadzane i ocenione zostały przez sąd *a quo* w sposób prawidłowy. Obrońca natomiast we wniesionym nadzwyczajnym środku zaskarżenia, dyskutując z tak przeprowadzoną kontrolą Sądu drugiej instancji, wybiórczo odniósł się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, chcąc zdyskredytować jego wiarygodność poprzez przywołanie jedynie fragmentów zeznań świadków i odniesienie się do innych dowodów przemawiających tylko na korzyść skazanego.

Mając na względzie stwierdzenie obrońcy skazanego o nierzetelnym rozpoznaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego istotny wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że

pokrzywdzony G. D. od samego początku ukrywał rolę P. S. w jego pobiciu, uznać należy, że twierdzenie to pozbawione jest racji. Pokrzywdzony już podczas pierwszego przesłuchania wskazał oskarżonego jako osobę, która odebrała go z miejsca zamieszkania i wywiozła w okolice kortów tenisowych, gdzie później został pobity. Trudno o bardziej wymowny dowód współudziału skazanego w przypisanym mu czynie.

Nie znalazł uznania Sądu Najwyższego również zarzut braku rzetelnej kontroli rozpoznania zarzutu apelacyjnego obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., przejawiającej się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie i uznanie, że:

1. oskarżony P. S. udzielał G. D. środki odurzające w okresie od 26 października 2019 r. do 21 czerwca 2020 r. (pkt 24-50 aktu oskarżenia), podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego wynika, że środki te były przez niego kupowane dopiero od końca czerwca 2020 r., tj. po zakończeniu roku szkolnego;
2. oskarżony P. S. miał zamiar posiadania amunicji, o którym mowa w art. 263 § 2 k.k., podczas gdy w rzeczywistości w ogóle nie wiedział, że takowa amunicja nadal pozostawała w jego władztwie,
3. oskarżony P. S. dwukrotnie zadał ciosy pokrzywdzonemu, podczas gdy zebrany materiał dowodowy tego nie potwierdza, a zeznania współoskarżonego D. D. oraz M. D. są w tym zakresie bardzo zmienne i nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych, co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania art. 283 k.k.,
4. zeznania pokrzywdzonego G. D. w zakresie roli P. S. w jego pobiciu są niewiarygodne, podczas gdy zasady doświadczenia życiowego i logiki wskazują, że skoro pokrzywdzony dopiero po zadaniu ostatniego ciosu stracił przytomność, to winien odnotować pierwsze uderzenie zadane przez oskarżonego P. S., gdzie tymczasem pokrzywdzony w ogóle nie zauważył, aby to ww. oskarżony zadawał mu jakiegokolwiek ciosy;
5. oskarżony P. S. miał świadomości, że kupowane od niego środki odurzające są w późniejszym czasie odsprzedawane dalszym konsumentom przez D. D. i G. D., podczas gdy z zebranego materiału dowodowego powyższe nie wynika;

6. względem oskarżonego nie istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie przez niego kosztów procesu nie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość uzyskiwanych dochodów, co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania art. 624 § 1 k.p.k., podczas gdy w świetle zebranego materiału dowodowego istnieją uzasadnione podstawy do jego zastosowania.

Wobec przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy analizy treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonym kasacją zakresie należy stwierdzić, że Sąd drugiej instancji wyczerpująco odniósł się do zarzutów apelacji analizując powtórnie treść zeznań G. D. oraz innych dowodów zgromadzonych w tej sprawie. Dokładnie ustosunkował się do udziału w pobiciu przez oskarżonego P. S. oraz posiadania przez niego amunicji. Ponownie ocenił wartość dowodową w tym zakresie złożonych przez P. S. wyjaśnień. Ponadto Sąd odwoławczy szczegółowo odniósł się do poszczególnych dowodów, przywołując przy tym argumentację Sądu Rejonowego oraz stosownie do reguł ustanowionych w art. 7 k.p.k. ponownie dokonał swobodnej oceny dowodów, zwłaszcza wiarygodności wspomnianych już zeznań świadka G. D.

Wobec szczegółowych wywodów w tym zakresie Sądu odwoławczego ujętych w pkt 3 uzasadnienia wyroku tego Sądu „Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych zarzutów i wniosków” oraz w pkt. 6 „Koszty postępowania” (zarzut apelacji wskazujący, że P. S. nie jest w stanie ponieść kosztów postępowania), które Sąd Najwyższy w całej rozciągłości podziela, brak konieczności ponownego przywoływania ich w tym miejscu uzasadnienia niniejszego postanowienia, nie temu służy bowiem kontrola przeprowadzana przez Sąd Najwyższy w ramach kasacji. Należy jedynie odesłać Skarżącego do ponownej wnikliwej lektury tych części uzasadnienia Sądu odwoławczego, które prawidłowo i wyczerpująco odnoszą się do zarzutów obrońcy sformułowanych w zwyczajnym środku zaskarżenia w kwestionowanym w kasacji zakresie.

Trafnie skonstatował Prokurator w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego P. S., że za sprawą skarżącego, do skargi kasacyjnej przeniknęły elementy charakterystyczne dla postępowania odwoławczego. Wrażenie autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że rozważania ujęte w uzasadnieniu sądu

drugiej instancji nie są dla niego dość satysfakcjonujące i nie czynią zadość wymogom procedury karnej, mają charakter subiektywny i co za tym idzie nie mogą w żadnym razie stanowić podstawy do uwzględnienia w analizowanej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, należało – na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. – obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.I.]

[ms]